

Ferðaminni úr London

(Ferðin varð gjörd á sumri 1993)

– 7. partur –

REINFÖRI IKKI „YVIRDRIVID“

Vit ætla okkum víðari at spáka. Tostin ger aftur varð við seg. Her eru smáar matstovur allastaðni. Vit fara yvir um vegin og inn í eina. Og her er mangastaðni, sum á dögum Ollivers Twists dögum. Tað eru sonn børn, ið stríðast her. Onkur man framvegis hava gyltar dagar av barnarbeiði. Og man ikki týðum hoyrast okkurt ilsinnisglepsið „Olliver“. Og líka leggur eigarin í, hvussu hesi neyðardýrin fara um. Vilja pylsupappírini ikki loysna, tí fingrarnir eru so turkir, so eru ráð fyrri tí: Fingurin í munnin. So tekur hann pylsuna við tong og krámar eftir breyðinum. Tað er einki eindómi. Tú kemur at minnast til frásøgn hansara Henrik V. Ringsted „Tá hygiene kom til London“. Men vit skulu bert hava eitthvørt at drekka, og tað er so í óásættum ílati.

EIN FRÁLÍK MATSTOVA

Eitt matstað er her í Bloomsbury. Tey eru nú

nógv, men hetta liggur beint við Russel Square støðina. Eg havi sum oftast verið inni her og etið, tá ið eg havi verið heri staðnum. Tað er italiumaður, sum stendur fyrri. Var her fyrstu ferð fyrri átta árum, og tað eru somu fólk, ið enn eru. Tað eru altíð reyðir dúkar á borðunum. Mær dámar so væl hesar kotolettirnar, hann hevur. Grillsteiktur. Kostaletta Daniella ella okkurt líknandi, hann málbar seg. Um tær eru av seigum óm? Nei, hví spyrst tú so. Nei, moyrar lambskotelettir. Og tað munnu vera mong, ið halda hetta vera gott stað, tí her fyllist skjótt við fólk. Og ongantíð havi eg fingið ílt av tí, hann hevur borðreitt við.

FORNMINNISØVN, HAR MANGT ER AT SIGGJA

Fornminnisøvn eru mong í London. Eitt, sum vert er at leita inn á, er Sciens Museum, sum liggur í South Kensington – Exhibition Street. Her eru fleiri ymisk søvn. Victoria & Albert

Museum liggur hinumegin gøtuna.

Vit fara inn á Sciens Museum. Eitt ótal av maskinum, bilum, lokomotivum, og beint sum sum tú kemur eftir gólvinum, heldur tú teg vera komnan í maskinrímið á einum av teimum gomlu, kolfyrdu trolarunum, tí mín sann stendur her ein av teimum gomlu try-gang dampmaskinunum. Og hon gongur við slow-ferð. Men hon man vera drivin við el-megi í dag. Ið hvussu er hoyri eg eingi glint, at nakar setir spaðan á kontravektina á hurðunum fyrri fýrunum at opna tær, ella frá kyndarunum, at teir skumpa kol undir ketlarnar, ella at sleisirnar verða rendar inn eftir ristini, ella ríkjarnar í blokkum, nú kyndarin er farin at hála øsku. Mangan vóru hálíni long og lítið í, og tað var langt síðan liðugt at gera reint áðrenn næsta hál. Tá varð ofta farið niður í maskinrímið at fáa sær ein lúr. Teir fingur altíð varsko, tá hálást skuldi – damp til spelið. Tú hoyrdi, tá blást varð í floytuna. Og tú hevði góðar stundir at lata teg í oljuklæðini og standa til reiðar, har tú skuldi.

Eitt sera sjáldsamt hava teir her. Ein langur snóður gongur undan loftinum í erva og niður móti gólvinum. Her er lódd knýtt í endan. Og á

gólvinum er ein partur av kringinum merktur upp í stigum, og so stendur at lesa at biða teg leggja tær í geyma, hvussu lóddið reiggjar. Kemur tú aftur henda vegin um ein tíma ella so, hygg tá eftir, hvussu lóddið reiggjar. Eingin hevur koyrt undir tað at broyta reiggid. Jórðin hevur tá snúð sær eitt vet, men lóddið reiggjar óbroytt í rúmdini, men tað ger tað ikki eftir stigunum á kringinum.

Tú leitar longur upp. Hædd eftir hædd.

Eina hædd ovari er mongd av modellum av skipum og bátum úr ymsum london. Frá djunkarum úr Kína til størstu passerskip í Vesturheiminum. Her eru fýr bæði til fríðarlig og til heraðarlig endamáli. Til dømis stendur her eitt rættiliga stórt modell av einum enskum segltrolara frá seinast í 1800-talinum. Og her stendur eitt modell av H.M.S. Vanguard. Men – tú trýrt valla tínum egnum eygum. Her stendur so sanniliga eisini eitt modell av einum áttamannafari. Ein seðil stendur frammanfyrri, har máttini á hesum báti eru í fullari stødd. So stendur eisini at lesa, at hetta er framúrskarandi góður bátur, sum føroyingar nýttu at ferðast við millum oyggjarnar á teimum streymhørdum sundunum har, sum á vetradeigi mangan vóru ótespulig, og at teir eisini nýttu henda bát til havróður.

Suni Joensen hugleiðir um eina ferð í London á sumri 1993. Áhugaverda ferðafrásøgnin verður prentað í dag og í teimum komandi bløðunum

JA, HEVÐI MIKKJAL VITAÐ

Ja, eg hugsi við mær. Hevði Mikkjál á Ryggi vitað aftur í verðina.

Sum havnarmaðurin segði „Hann hevði vent sær á skafottinum“. Og enn meir hevði hann rembst, hevði hann vitað, hvussu nýtíðar Jørundur hundraðgongur og seinni stalbróður hansara, Tóki Bikartjóvsonur við áttamannafarinum sum maskotti høvdu tíggað sær móti landsmonnum okkara, og tann andróður, hesir menn hava kastað okkara fámenta fólk úti. Nú standa slíkir kalar sum giljabóndin eftir á landi og biða okkum fara aftur í skut at hava við. „Ró nú Snoprikkur“, rópa teir, og læa í kýki.

ONNUR SØVN

Eitt annað savn, ið vert er at nevna, er Natural History Museum. Hetta er vist tað fyrsta av søvnunum her á leið, ið upp varð latið. Veldugur og prýðiligur bygningur. Tað er maður neviður Sir Alfred Waterhouse, ið hevur teknað bygningin. Hann er bygður í romanskum dámi. Í hesum dögum tykkast menn hava havt lyndi til at nýta mynstrid í teimum romanskum dæmdu týsku kirkjunum, tá byggjast skuldi prýðiligur bygningur í Onglandi. Uttan er húsíð klætt við terrakotta-teinum, gulbrúnar og bláar ripur allan vegin. Høvuðs-ingongdin er sum ein djúp-ur hellismunni, borin av einum ótali av korintiskum súlum.

Savnið varð latið upp í 1881. Nógv av tí, sum savnið hevur, er úr savni, sum Sir Hans Sloan og Sir Joseph Banks áttu. Á veggnum fyrri uttan móti høvuðsvegnum er stór mynd av einum dinosaurini innmúrað. Har stendur at lesa, at inni her kanst tú kunna teg um søguna um dinosaurarnar tær seinastu 65 milliúnir av árum.

Framhald